

Gözyaşının gözünü seveyim

abdilyildirim@saidnursi.de Gözyaşımı kederden, dertten sanmayın sakın,

Zannetmeyin sebepsiz ve hiçten ağlıyorum.

Teselliye gerek yok, beni bana bırakın,

İsteyerek, severek ve içten ağlıyorum.

A. Y.

O yaşlar ki çorak kalpleri hazan yağmurları ile sular, gönül bahçelerini yeşertir, gözleri güzelleştirir. Deryaları boşaltsanız sönmeyecek yürek yangınlarını bir damla gözyaşı söndürür. Hatta, Cehennem ateşini söndüren gözyaşları vardır. Damlaları hüznün yüküdür, ama ruhumuzun sırtındaki en ağır yükleri çeker alır. Kalplere ve gönüllere yağmurdan sonraki toprak kokusu gibi bir rayiha salar.

“Ürpermeyen kalpten, yaşarmayan göz- den Sana sığınırım Allahım!” diyor Efendimiz (asm).

Evet, kalp, imanın mahalli, muhabbetin mekânı ve çeşitli duyguların menbaı olması hasebiyle, insanın en önemli cihazıdır. Bu cihaz, insana hem dünya, hem de ahiret saadeti kazandıracak şekilde dizayn edilmiştir. İçinde taşıdığı iman çekirdeği inkişaf ettiği zaman, öyle mübarek bir ağaç olur ki, kökleri göklerde, dalları dünyada, meyveleri Cenneti netice verir.

İşte bu iman çekirdeğinin inkişaf etmesi için zaman zaman gözyaşları ile sulanması lâzımdır. O gözyaşları ki, iman çekirdeğini sulayan, onun neşv-ü nema vermesini sağlayan bir can suyu gibidir. Göz pınarlarını besleyen en önemli

kaynak ise, yine kalpte bulunan mehafetullah (Allah korkusu) ve muhabbetullahtır. Bu iki duygu kalpte hakim olursa, o kalp Cenâb-ı Hakk'ın haşyetinden ve Celâlinden titrer, muhabbet ve Cemâlinden kendinden geçer, sevinç gözyaşları döker. İşte gözyaşları onun için kıymetlidir.

Evet, gözyaşları çok kıymetlidir. Öyle ki, her damlası bir inci değerindedir. Bu incilerle Cennet bile satın alınabilir.

Asr-ı Saadette, sahabenin birisi mescidin köşesine çekilmiş, içli içli ağlamaktadır. Öyle ki, gözyaşları iki yanağından bir çağlayan gibi akmaktadır. Onun o halini gören diğer sahabelerden bir kaç yanına gider ve niçin ağladığını sorarlar.

Ağlayan sahabe, yine gözyaşları içinde şöyle cevap verir: “Bugün ikindi namazının farzına yetişemedim, Efendimiz'in (asm) arkasında namaz kılamadım. O sevaptan mahrum kaldım, onun için ağlıyorum” der. Orada bulunan başka bir sahabe de, “Sus kardeşim ağlama, ver o gözyaşlarını bana, al benim kazandığım sevap senin olsun” diye cevap verir. İşte alış verişin en güzeli ve en kârlısı, işte o gözlerden damlayan inci tanelerinin insana kazandırdığı manevî kazanç...

Bir de zamanımızda, Asr-ı Saadet hayatı yaşayan bir Allah dostu olan Bediüzzaman'ın akıttığı gözyaşı vardır ki, o yaşlar da sahabe efendilerimizin gözyaşına denk bir değer taşımaktadır. Eskişehir Hapishanesi'nde hüccesinin penceresinde, lise talebelerini seyrederken akıttığı gözyaşları... Yanına gelen ve kendisini teselli etmeye çalışan mahkûmlara, “Gidiniz beni kendi halime bırakınız” dedikten sonra, gözyaşlarını dökmeye devam eder. Onun gözyaşları da, ne kendisi için, ne ailesi ve arkadaşları içindir. On altı, on yedi yaşlarındaki gençlerin, elli altmış sene sonraki halleri gözünün önüne gelmiş, o gözlerden onun için gözyaşları dökülmüştür.

Gözyaşlarının değeri, ne için akıtıldığına göre anlam kazanır. Dünyevî bir dert, bir sıkıntı, mecazi bir ayrılık, Cenâb-ı Hakk'ın şefkatinden ileri bir şefkat gibi yersiz sebeplerden dolayı akıtılan gözyaşları, sahibine hiçbir şey kazandırmadığı gibi, Allah korusun insanı isyan marazına müptelâ eder. Çok değerli olan gözyaşlarının da heba olup gitmesine sebep olur. Onun için göz pınarları korku ve reca (ümit) duyguları ile beslenmeli, gözyaşları israf edilmemeli,

Göz pınarlarınız kurumasın efendim.